

DE JONGEN DIE BLEEF
LEVEN

In de Ligusterlaan, op nummer 4, woonden meneer en mevrouw Duffeling. Ze waren er trots op dat ze doodnormaal waren en als er ooit mensen waren geweest van wie je zou denken dat ze nooit bij iets vreemds of geheimzinnigs betrokken zouden raken waren zij het wel, want voor dat soort onzin hadden ze geen tijd.

Meneer Duffeling was directeur van Drillings, een boormachine-fabriek. Hij was groot en gezet en had bijna geen nek, maar wel een enorme snor. Mevrouw Duffeling was blond en mager en haar nek was twee keer zo lang als normaal, wat goed van pas kwam omdat ze vaak over de schutting gluurde om de burens te bespioneren. De Duffelingen hadden een zoontje, Dirk, en ze wisten zeker dat er nog nooit zo'n fantastische baby was geweest.

De Duffelingen hadden alles wat hun hartje begeerde, maar ze hadden ook een geheim en hun grootste angst was dat dat ontdekt zou worden. Ze zouden door de grond zakken van schaamte als iemand hoorde van de Potters. Mevrouw Potter was de zus van mevrouw Duffeling, maar ze hadden elkaar al jaren niet gezien; mevrouw Duffeling deed zelfs alsof ze helemaal geen familie had, omdat haar zus en haar nietsnut van een man zo on-Duffelingachtig waren als maar zijn kon. Bij de gedachte aan wat de burens zouden zeggen als de Potters ooit op bezoek kwamen, knepen de billen van de Duffelingen samen. De Duffelingen wisten dat de Potters ook een zoontje hadden, maar dat hadden ze nog nooit gezien. Dat zoontje was zelfs een extra reden om de Potters buiten de deur te houden; ze wilden niet dat Dirk met zo'n kind om zou gaan.

Toen meneer en mevrouw Duffeling wakker werden, op de duffegrijze dinsdag waarop ons verhaal begint, zou je bij het zien van de bewolkte hemel absoluut niet gezegd hebben dat die dag overal in het land vreemde en geheimzinnige dingen zouden gaan gebeuren. Meneer Duffeling zocht neuriënd zijn saaiste das uit voor het werk en

mevrouw Duffeling roddelde er blij op los terwijl ze een krijsende Dirk in zijn kinderstoel wrong.

Ze zagen geen van allen een grote, geelbruine uil langs het raam fladderen.

Om halfnegen pakte meneer Duffeling zijn koffertje, gaf mevrouw Duffeling een kus op haar wang en probeerde Dirk ook een zoentje te geven, maar dat mislukte omdat Dirk net een woedeaanval had en zijn cornflakes tegen de muur smeed. 'Kleine rakker,' grinnikte meneer Duffeling. Hij stapte in zijn auto en reed achteruit de straat op.

Pas op de hoek van de straat zag hij voor het eerst iets vreemds – een kat die op een plattegrond keek. Even drong dat niet tot meneer Duffeling door – toen draaide hij zich met een ruk om en keek nog eens goed. Er stond inderdaad een cyperse kat op de hoek van de Ligusterlaan, maar die plattegrond was nergens te bekennen. Wat verbeeldde hij zich allemaal? Het was natuurlijk gezichtsbedrog geweest. Meneer Duffeling knipperde met zijn ogen en staarde naar de kat. De kat staarde terug. Terwijl meneer Duffeling de straat uit reed, keek hij in zijn spiegeltje. Nu las dat beest het bordje met *Ligusterlaan* – of liever gezegd, ze *keek* ernaar; katten konden niet lezen, of het nou bordjes waren of plattegronden. Meneer Duffeling schudde zijn hoofd en zette de kat uit zijn gedachten. Op weg naar zijn werk dacht hij alleen nog aan boormachines en de grote order die hij binnen hoopte te halen, maar aan de rand van de stad werden die prettige mijmeringen wreed verstoord. Toen hij vastzat in de gebruikelijke file, viel het hem op dat er een hoop vreemdgeklede mensen rondliepen. Mensen met mantels aan. Meneer Duffeling had een bloedhekel aan lui met rare kleren – de idiote dingen die je die jongeren van tegenwoordig zag dragen! Dit was vast ook weer zo'n stomme modegril. Hij trommelde met zijn vingers op het stuur en keek naar een zootje halvegaren dat vlak naast hem stond. Ze fluisterden opgewonden en meneer Duffeling merkte tot zijn woede dat een paar helemaal niet zo jong waren: die man daar, met die smaragdgroene mantel, was toch zeker ouder dan hij! Je moest maar durven! Plotseling besepte meneer Duffeling echter dat het natuurlijk een of andere idiote stunt was – waarschijnlijk zamelden ze geld in voor een goed doel. Ja, dat moest het zijn. Het verkeer begon weer te rijden en een paar minuten later parkeerde meneer Duffeling op het terrein van Drillings, met alleen nog boormachines aan zijn hoofd.

Meneer Duffelings kantoor was op de negende verdieping en hij zat altijd met zijn rug naar het raam. Als hij dat niet had gedaan, had

het hem misschien meer moeite gekost om zich op boormachines te concentreren. Hij zag de uilen die op klaarlichte dag overvlogen niet, maar de mensen op straat wel; ze wezen en staarden met open mond omhoog, terwijl de ene uil na de andere overscheerde. De meesten hadden zelfs 's nachts nog nooit een uil gezien. Meneer Duffeling had een doodnormale, uilloze ochtend. Hij kafferde vijf verschillende mensen uit, pleegde diverse belangrijke telefoontjes en gaf nog een paar mensen de wind van voren. Hij was in een opperbest humeur, tot hij tussen de middag op het idee kwam om even de benen te strekken en iets lekkers te kopen bij de bakker aan de overkant.

Hij had helemaal niet meer aan de mensen met hun rare mantels gedacht, tot hij er een paar bij de bakker zag staan. In het voorbijgaan staarde hij hen nijdig aan, want ze maakten hem zenuwachtig, al wist hij niet goed waarom. Ook dit groepje fluisterde opgewonden en hij zag niet één collectebus. Toen hij hen op de terugweg opnieuw passeerde, met een zakje met een grote donut in zijn hand, ving hij een paar woorden op van hun gesprek.

'De Potters, ja, dat heb ik ook gehoord –'

'– ja, hun zoon Harry –'

Meneer Duffeling bleef stokstijf staan. Bleek van angst keek hij achterom naar de fluisteraars, alsof hij iets wilde zeggen, maar hij bedacht zich.

Hij stak haastig de weg over, rende de trap op naar zijn kantoor, snauwde tegen zijn secretaresse dat hij niet gestoord wilde worden, greep de telefoon en had bijna zijn eigen nummer gedraaid toen hij zich opnieuw bedacht. Hij legde de hoorn weer op de haak, draaide aan zijn snor en bedacht dat... nee, hij haalde zich dingen in zijn hoofd. Potter was tenslotte geen ongebruikelijke naam. Je had vast hordes Potters met een zoontje dat Harry heette. Nu hij er goed over nadacht, wist hij niet eens zeker of de naam van zijn neefje wel Harry was. Hij had die blaag per slot van rekening nooit gezien. Misschien heette hij wel Hans. Of Harold. Het had geen zin om mevrouw Duffeling van streek te maken: ze werd altijd zo snibbig als hij iets over haar zus zei. Niet dat hij haar dat kwalijk nam – als hij zo'n zus had gehad... maar toch, die mensen met die mantels...

Het kostte hem die middag veel meer moeite om zich op boormachines te concentreren en toen hij om vijf uur naar huis ging, was hij nog steeds zo ongerust dat hij bij de uitgang pardoos tegen iemand opbotste.

'Sorry,' gromde hij, toen het piepkleine mannetje struikelde en

bijna viel. Het duurde even voor het tot meneer Duffeling doordrong dat het kereltje een lila mantel droeg. Hij was kennelijk helemaal niet boos dat hij bijna van de sokken was gelopen. Integendeel, hij glimlachte breed en zei met zo'n raar piepstemmetje dat diverse voorbijgangers hem aanstaarden: 'U hoeft zich niet te verontschuldigen, waarde heer. Vandaag kan niets me kwaad maken! Wees blij, want Jewetwel is verdwenen! Zelfs Dreuzels als u zouden deze blije, blije dag moeten vieren!'

Het mannetje sloeg zijn armen om meneer Duffelings middel, omhelsde hem stevig en liep door.

Meneer Duffeling stond aan de grond genageld. Hij was geknuffeld door een wildvreemde en had ook zo'n idee dat hij was uitgescholden voor Dreuzel, wat dat dan ook zijn mocht. Het duizelde hem. Haastig liep hij naar zijn auto en reed naar huis, in de hoop dat hij zich het allemaal verbeeld had. Dat had hij nog nooit eerder gehoopt, want hij was tegen verbeelding.

Toen hij stopte bij nummer 4 viel zijn oog direct – en dat maakte zijn humeur er niet beter op – op de cypere kat die hij 's ochtends ook had gezien. Nu zat ze op de tuinmuur. Hij wist zeker dat het dezelfde was; ze had een opvallende tekening rond haar ogen.

'Ksssjt!' zei meneer Duffeling luid.

De kat verroerde zich niet, maar keek hem alleen streng aan. Was dit normaal kattengedrag, vroeg meneer Duffeling zich af? Hij haalde een paar keer diep adem en deed de deur open, nog steeds vastbesloten om niets tegen zijn vrouw te zeggen.

Mevrouw Duffeling had een leuke, doodgewone dag gehad. Tijdens het eten vertelde ze uitgebreid over de problemen die Zij Van Hiernaast met haar dochter had en dat Dirk een nieuw woordje had geleerd ('Nietes!'). Meneer Duffeling trachtte zich normaal te gedragen. Toen Dirk eindelijk sliep, was hij nog net op tijd terug in de woonkamer om het laatste stukje van het journaal te kunnen zien.

'En ten slotte melden overal vogelkenners dat de uilen in ons land zich vandaag buitengewoon vreemd gedragen. Uilen jagen meestal 's nachts en laten zich overdag vrijwel nooit zien, maar nu zijn er sinds zonsopgang al honderden gesignaleerd, die in alle richtingen vliegen. De experts kunnen de plotselinge verandering van hun slaappatroon niet verklaren.' De nieuwslezer grijnsde. 'Heel mysterieus. En nu naar Jim Hagelmans met het weer. Dreigen er vannacht nog meer uilenstormen, Jim?'

‘Nou, dat weet ik niet, Ted,’ zei de weerman, ‘maar niet alleen de uilen gedragen zich vreemd. Kijkers uit het hele land, van Kent tot aan Yorkshire en Dundee, hebben gebeld om te zeggen dat het, in plaats van de regenbuien die ik gisteren had beloofd, alleen vallende sterren heeft geregend! Misschien hebben sommige mensen hun vuurwerk wat te vroeg afgestoken – het is nog lang geen Oudjaar, beste kijkers! Maar ik kan wel beloven dat het een regenachtige nacht wordt.’

Meneer Duffeling zat als versteend in zijn luie stoel. Vallende sterren? Uilen op klaarlichte dag? Overall mysterieuze mensen met mantels? En gefluister, gefluister over de Potters...

Mevrouw Duffeling kwam binnen met twee kopjes thee. Meneer Duffeling kon zich niet langer inhouden. Hij *moest* iets zeggen. Nervuus schraapte hij zijn keel. ‘Eh – Petunia, schat – je hebt de laatste tijd toch toevallig niet iets van je zus gehoord?’

Zoals hij had verwacht, reageerde mevrouw Duffeling geschokt en ontstemd. Normaliter deden ze tenslotte net alsof ze geen zus had.

‘Nee,’ zei ze nijdig. ‘Hoezo?’

‘Ik hoorde iets raars op het nieuws,’ mompelde meneer Duffeling. ‘Uilen... vallende sterren... en er liepen een hoop rare mensen in de stad...’

‘Nou en?’ snauwde mevrouw Duffeling.

‘Ik dacht dat... dat het misschien... dat het iets te maken had met... je weet wel... haar *vrienden*.’

Mevrouw Duffeling nam met dunne lippen een zuinig slokje thee en meneer Duffeling vroeg zich af of hij durfde te zeggen dat hij de naam ‘Potter’ had gehoord. Hij besloot dat hij dat niet durfde. In plaats daarvan zei hij zo nonchalant mogelijk: ‘Hun zoontje – die zal ongeveer even oud zijn als Dirk, nietwaar?’

‘Dat zal wel,’ zei mevrouw Duffeling stijfjes.

‘Hoe heet hij ook alweer? Henny of zo?’

‘Harry. Echt zo’n lelijke, ordinaire naam.’

‘Inderdaad,’ mompelde meneer Duffeling, met een heel hol gevoel in zijn maag. ‘Zeg dat wel, ja.’

Hij had het er de rest van de avond niet meer over, maar toen ze naar bed gingen en mevrouw Duffeling even in de badkamer was, sloop meneer Duffeling naar het slaapkamerraam en tuurde naar het voortuintje. De kat zat er nog steeds. Ze staarde de Ligusterlaan in alsof ze ergens op wachtte.

Haalde hij zich dingen in zijn hoofd? Kon dit alles iets te maken

hebben met de Potters? Als dat zo was... als bekend werd dat ze familie waren van – hij dacht niet dat hij dat zou overleven.

De Duffelingen stapten in bed. Mevrouw Duffeling viel snel in slaap, maar meneer Duffeling bleef een hele tijd liggen piekeren. Zijn laatste, geruststellende gedachte voor hij in slaap viel was dat, zelfs als de Potters er inderdaad iets mee te maken hadden, dat nog niet betekende dat hij en mevrouw Duffeling er ook bij betrokken zouden raken. De Potters wisten maar al te goed wat de Duffelingen dachten van hun soort... Het was onvoorstelbaar dat hij en Petunia in rare zaken verwickeld zouden raken – hij geeuwde en draaide zich om – nee, gelukkig stonden zij er helemaal buiten.

Daar vergiste hij zich deerlijk in.

Meneer Duffeling sukkelde uiteindelijk in slaap, maar de kat die buiten op het muurtje zat was nog altijd klaarwakker. Ze zat zo stil als een standbeeld en hield haar blik strak op de hoek van de Ligusterlaan gericht. Ze vertrok geen spier toen iemand verderop met een autoportier sloeg en ook niet toen er twee uilen laag overvlogen. Pas tegen middernacht verroerde de kat zich.

Plotseling en zo stil dat het leek alsof hij uit de grond was opge-rezen, verscheen er een man op de hoek die de kat zo nauwlettend in de gaten had gehouden. De kat sloeg met haar staart en kneep haar ogen half dicht.

Zo iemand had er nog nooit door de Ligusterlaan gelopen. De man was lang, mager en stokoud, te oordelen naar zijn zilvergrijze haar en baard, die zo lang waren dat hij ze allebei gemakkelijk in zijn broek kon stoppen. Hij droeg een lang gewaad, een paarse mantel die over de grond streek en laarzen met gespen en hoge hakken. Zijn heldere, lichtblauwe ogen twinkelden achter halfronde brillenglaasjes en zijn neus was lang en krom, alsof hij minstens twee keer gebroken was. Hij heette Albus Perkamentus.

Albus Perkamentus scheen niet te beseffen dat hij in een straat gearriveerd was waar alles aan hem ongewenst was, van zijn laarzen tot zijn naam. Hij zocht in de zakken van zijn mantel, maar besepte toen blijkbaar dat hij werd bekeken en wierp plotseling een blik op de kat, die hem nog steeds vanaf het andere einde van de straat aanstaarde. Om de een of andere reden vond hij die aanblik amusant, want hij grinnikte en mompelde: 'Ik had het moeten weten.'

In een binnenzak vond hij wat hij zocht: iets wat op een zilveren aansteker leek. Hij knipte het open, hield het omhoog en klikte ermee. De dichtstbijzijnde straatlantaarn ging met een zacht,

ploppend geluidje uit. Hij klikte opnieuw – en een tweede lantaarn flakkerde en werd donker. Hij klikte twaalf keer met de Uitsteker, tot de enige lichtjes twee piepkleine, gloeiende puntjes waren: de ogen van de kat die hem aanstaarden. Zelfs als mevrouw Duffeling nu uit het raam had gekeken, zouden haar kraalogen niet hebben kunnen zien wat zich op het trottoir afspeelde. Perkamentus deed de Uitsteker weer in zijn zak, liep naar nummer 4 en ging naast de kat op het tuinmuurtje zitten. Hij keek niet naar het beest, maar zei na een paar tellen: 'Wat een toeval dat we elkaar hier treffen, professor Anderling.'

Hij keek de cyprese kat glimlachend aan, maar het dier was verdwenen en hij glimlachte tegen een streng uitziende vrouw met een vierkante bril, die precies dezelfde vorm had als de donkere strepen rond de ogen van de kat. Zij droeg ook een mantel, een smaragd-groene. Haar zwarte, strak achterovergekamde haar zat in een knotje en ze leek nogal gepikeerd.

'Hoe wist u dat ik het was?' vroeg ze.

'M'n beste professor, ik heb nog nooit een kat zo stijfjes zien zitten.'

'U zou ook stijf zijn als u de hele dag op een koude bakstenen muur had gezeten,' zei professor Anderling.

'De hele dag? Terwijl u ook feest had kunnen vieren? Op weg hierheen ben ik minstens tien feestjes gepasseerd.'

Professor Anderling snoof nijdig.

'Ja, iedereen zet de bloemetjes buiten,' zei ze ongeduldig. 'Je zou denken dat ze wat voorzichtiger zouden zijn, maar nee hoor – zelfs de Dreuzels merken dat er iets aan de hand is. Het was op hun journaal.' Ongeduldig gebaarde ze met haar hoofd naar de donkere woonkamer van de Duffelingen. 'Ik heb het zelf gehoord. Zwermen uilen... vallende sterren... Ze zijn niet helemaal achterlijk, weet u. Zoiets moest opvallen. Vallende sterren in Kent – ik wil wedden dat Dedalus Diggel dat gedaan heeft. Die heeft nooit veel hersens gehad.'

'Je kunt het ze niet kwalijk nemen,' zei Perkamentus vergoelijkend. 'Tenslotte hebben we de afgelopen elf jaar bitter weinig te vieren gehad.'

'Dat weet ik,' zei professor Anderling geïrriteerd. 'Maar dat is nog geen reden om alle remmen los te gooien. Onze mensen zijn onverantwoordelijk bezig. Ze komen op klaarlichte dag op straat, dragen niet eens Dreuzelkleden en roddelen er lustig op los.'

Ze keek Perkamentus vanuit haar ooghoeken aan, alsof ze hoopte dat hij haar iets zou vertellen, maar dat deed hij niet en ze vervolgde: 'Het zou een mooie boel zijn als, op de dag dat Jeweetwel eindelijk

verdwenen schijnt te zijn, de Drezels van ons bestaan horen. Hij is toch *echt* verdwenen, Perkamentus?’

‘Daar ziet het wel naar uit,’ zei Perkamentus. ‘We hebben veel om dankbaar voor te zijn. Wilt u een zuurtje?’

‘Een *wat*?’

‘Een zuurtje. Een soort Drezelsnoepje. Ik vind ze eerlijk gezegd erg lekker.’

‘Nee, bedankt,’ zei professor Anderling koeltjes, alsof dit niet het juiste moment was voor zuurtjes. ‘Zoals ik al zei, zelfs als Jeweetwel inderdaad is verdwenen –’

‘M’n beste professor, zo’n verstandig iemand als u kan hem toch wel bij zijn naam noemen? Altijd maar dat onzinnige “Jeweetwel” – ik probeer al elf jaar om de mensen zover te krijgen dat ze hem bij zijn naam noemen: *Voldemort*.’ Professor Anderling grimaste, maar Perkamentus, die twee aan elkaar gekleefde zuurtjes los probeerde te krijgen, merkte dat niet. ‘Het is zo verwarrend als iedereen steeds maar “Jeweetwel” roept. Ik heb nooit begrepen waarom het zo beangstigend is om Voldemorts naam uit te spreken.’

‘Dat weet ik,’ zei professor Anderling, half bewonderend en half geërgerd. ‘Maar u bent anders. Iedereen weet dat u de enige was voor wie Jeweet – nou, goed, voor wie *Voldemort* bang was.’

‘U vleit me,’ zei Perkamentus kalm. ‘Voldemort bezat krachten waar ik nooit over zal beschikken.’

‘Alleen omdat u te – hoe zal ik het zeggen – te *nobel* bent om ze te gebruiken.’

‘Gelukkig is het donker. Ik heb niet meer zo gebloed sinds madame Plijster zei dat ze mijn nieuwe oorwarmers zo mooi vond.’

Professor Anderling keek hem scherp aan en zei: ‘Die uilen zijn nog niets vergeleken bij de geruchten die de ronde doen. Weet u wat ze zeggen? Over de reden voor zijn verdwijning? Over wat hem uiteindelijk de das om heeft gedaan?’

Blijkbaar had professor Anderling het onderwerp aangesneden dat ze werkelijk wilde bespreken, de ware reden waarom ze de hele dag op die koude harde muur had zitten wachten, want noch als kat noch als vrouw had ze Perkamentus zo doordringend aangestaard als ze nu deed. Het was duidelijk dat, wat ‘iedereen’ ook zei, ze het pas zou geloven als Perkamentus het bevestigde. Maar Perkamentus pulkte nog een zuurtje los en gaf geen antwoord.

‘Ze *zeggen*,’ vervolgde ze, ‘dat Voldemort gisteren plotseling in de Halvemaanstraat opdook. Dat hij het op de Potters had gemunt. Ze

zeggen dat Lily en James Potter – dat ze – dat ze – dat ze *dood* zijn.'

Perkamentus boog zijn hoofd en professor Anderling snakte naar adem.

'Lily en James... ik kan het niet geloven... ik wilde het niet geloven... o Albus...'

Perkamentus klopte haar op haar schouder. 'Ik weet het... ik weet het...' zei hij mistroostig.

Met trillende stem vervolgde professor Anderling: 'En dat is nog niet alles. Ze zeggen dat hij ook geprobeerd heeft Harry te vermoorden, het zoontje van de Potters. Maar – dat kon hij niet. Hij kon dat jongetje niet vermoorden. Niemand weet hoe of waarom, maar ze zeggen dat, toen hij Harry Potter niet kon doden, zijn macht gebroken werd – en dat hij daarom is verdwenen.'

Perkamentus knikte somber.

'Is dat – is dat *waar?*' hakkelde professor Anderling. 'Na alles wat hij gedaan heeft... alle mensen die hij heeft vermoord... kon hij één klein jongetje niet aan? Het is gewoonweg verbijsterend... dat uitgerekend... maar hoe heeft Harry dat in hemelsnaam overleefd?'

'Daar kunnen we alleen maar naar gissen,' zei Perkamentus. 'Misschien zullen we het nooit echt weten.'

Professor Anderling pakte een kanten zakdoek en bette haar ogen onder haar brillenglazen. Met een luid, vochtig gesnuif haalde Perkamentus een gouden horloge uit zijn zak en keek erop. Het was een heel merkwaardig horloge. Het had twaalf wijzers, maar geen cijfers; in plaats daarvan draaiden aan de rand kleine planeetjes rond. Toch was het voor Perkamentus blijkbaar duidelijk, want hij deed het weer in zijn zak en zei: 'Hagrid is aan de late kant. Waarschijnlijk heeft hij gezegd dat ik hier zou zijn?'

'Ja,' zei professor Anderling. 'En u wilt zeker niet zeggen wat u komt doen?'

'Ik kom Harry afleveren bij zijn oom en tante. Ze zijn de enige familie die hij nog heeft.'

'U bedoelt toch niet – nee, u *kunt* de mensen die hier wonen niet bedoelen,' riep professor Anderling, die overeind sprong en op nummer 4 wees. 'Professor Perkamentus – dat kan gewoon niet. Ik houd dat huis al de hele dag in de gaten. U kunt zich geen twee mensen voorstellen die minder op ons lijken. En hun zoontje – ik heb hem zijn moeder schoppend en trappend door de straat zien sleuren, krijsend dat hij snoep wilde! En daar moet Harry Potter gaan wonen?'

'Dat is het beste voor hem,' zei Perkamentus gedecideerd. 'Zijn

oom en tante kunnen alles uitleggen als hij ouder is. Ik heb ze een brief geschreven.'

'Een brief?' herhaalde professor Anderling zwakjes en ze ging weer op het muurtje zitten. 'Denkt u echt dat u alles kunt uitleggen in een brief? Die lui zullen nooit één snars van hem snappen! Hij wordt beroemd – een legende – het zou me niks verbazen als deze dag later tot Harry Potterdag wordt uitgeroepen – er worden vast boeken over Harry geschreven – elk kind in onze wereld zal zijn naam kennen!'

'Precies,' zei Perkamentus, die haar ernstig aankeek over zijn halfronde brilletje. 'Dat is voldoende om elke jongen het hoofd op hol te brengen. Wereldberoemd, nog voor hij kan lopen of praten! Beroemd om iets wat hij zich zelf niet eens zal kunnen herinneren! Snap je niet dat het veel beter voor hem is om ergens op te groeien waar hij daar niet steeds mee geconfronteerd wordt, tot hij het aankan?'

Professor Anderling deed haar mond open, bedacht zich, slikte en zei: 'Ja – ja, u hebt gelijk. Maar hoe moet Harry hier komen?' Ze staarde naar zijn mantel, alsof ze dacht dat hij Harry daar misschien verborgen hield.

'Hagrid brengt hem.'

'Lijkt het u verstandig om zoiets belangrijks aan Hagrid toe te vertrouwen?'

'Ik vertrouw Hagrid blindelings,' zei Perkamentus.

'Ik zeg niet dat hij het hart niet op de juiste plaats heeft,' zei professor Anderling met tegenzin, 'maar u moet toegeven dat hij vaak onvoorzichtig is. Hij heeft de neiging om – wat is dat?'

Een laag, rommelend geluid verbrak de stilte in de straat. Het werd steeds harder en ze keken om zich heen of ze ergens een koplamp zagen. Het gerommel werd een gebulder, ze keken omhoog – en plotseling kwam er een enorme motorfiets uit de lucht vallen, die vlak voor hen op de straat landde.

De motorfiets was dan misschien enorm, de bestuurder was nog veel groter. Hij was bijna twee keer zo lang als normaal en minstens vijf keer zo breed. Hij leek gewoon veel te groot om los rond te mogen lopen en bovendien was hij zo *woest* – zijn gezicht ging grotendeels schuil achter een zwarte baard en lange slierten zwart haar, hij had handen als vuilnisbakdeksels en zijn voeten, die in leren laarzen waren gestoken, leken wel babydolfijntjes. Hij hield een bundeltje dekens in zijn reusachtige, gespierde armen.

'Hagrid!' zei Perkamentus opgelucht. 'Daar ben je eindelijk. Hoe kom je aan die motor?'

'Geleend, professor Perkamentus,' zei de reus, die voorzichtig afstapte. 'Van die jonge Sirius Zwarts. Ik heb 'm, meneer.'

'Geen problemen, hoop ik?'

'Nee, meneer – 't huis lag in puin, maar ik wist 'm naar buiten te krijgen voor die Dreuzeis zich d'r mee gingen bemoeien. Hij viel in slaap toen we over Bristol vlogen.'

Perkamentus en professor Anderling bogen zich over het bundeltje en zagen een klein jongetje, dat sliep als een blok. Onder de lok pikzwart haar die over zijn voorhoofd hing bevond zich een merkwaardige snee, in de vorm van een bliksemschicht.

'Is dat waar –' fluisterde professor Anderling.

'Ja,' zei Perkamentus. 'Dat litteken zal hij altijd houden.'

'Kunt u daar niks aan doen, professor Perkamentus?'

'Zelfs als ik dat kon, zou ik het nog niet doen. Littekens zijn soms heel nuttig. Ik heb er zelf ook eentje, net boven mijn linker knie en dat is precies de plattegrond van de Londense metro. Nou – geef hem maar aan mij, Hagrid. Hoe eerder we dit achter de rug hebben hoe beter.'

Perkamentus pakte Harry aan en droeg hem naar het huis van de Duffelingen.

'Ken ik – ken ik afscheid van 'm nemen, meneer?' vroeg Hagrid.

Hij boog zijn enorme, woeste hoofd en gaf Harry een zo te zien heel kriebelige en harige kus. Plotseling jammerde Hagrid als een geslagen hond.

'Ssst!' siste professor Anderling. 'Je maakt de Dreuzeis nog wakker!'

'S-s-sorry,' snikte Hagrid, die zijn gezicht begroef in een grote, gespikkelde zakdoek. 'Maar ik k-ken d'r gewoon niet tegen – Lily en James dood – en nou mot dat arme kotertje bij een stel Dreuzeis gaan wonen –'

'Ja ja, allemaal heel triest, maar verman je alsjeblieft, Hagrid. Dadelijk worden we nog betrapt,' fluisterde professor Anderling, die Hagrid voorzichtig op zijn arm klopte terwijl Perkamentus over de lage tuinmuur stapte en naar de voordeur liep. Hij legde Harry op de deurmat, haalde een brief uit zijn mantel, stopte die tussen Harry's dekentjes en liep terug naar de anderen. Wel een minuut lang starden ze gedrieën naar het bundeltje; Hagrids schouders schokten, professor Anderling knipperde driftig met haar ogen en de twinkelede lichtjes die meestal in Perkamentus' ogen dansten, schenen plotseling gedooft te zijn.

'Nou,' zei Perkamentus uiteindelijk, 'dat was het dan. We hebben

hier verder niets te zoeken, dus laten we ook maar gaan feesten.'

'Ja,' zei Hagrid met een heel klein stemmetje. 'Laat ik eerst effe die motor terugbrengen. Nou, trusten, professor Anderling – professor Perkamentus.'

Hagrid veegde zijn betraande ogen af met de mouw van zijn jas, hees zich in het zadel van de motorfiets en trapte op de kickstarter; de motor steeg bulderend op en verdween in het duister.

'Ik zie u binnenkort weer, professor Anderling,' zei Perkamentus met een knikje. Professor Anderling snoot haar neus.

Perkamentus draaide zich om en liep de straat uit. Op de hoek bleef hij even staan en pakte zijn zilveren Uitsteker. Hij klikte één keer en twaalf lichtbollen schoten terug naar hun straatlantaarns, zodat de Ligusterlaan plotseling weer een zee van oranje licht was en hij een cyprese kat aan het andere uiteinde van de straat de hoek om zag glippen. Hij kon nog net het bundeltje op het stoepje van nummer 4 onderscheiden.

'Veel geluk, Harry,' mompelde hij. Hij draaide zich abrupt om en verdween met een zacht geruis van zijn mantel.

Een briesje ritselde in de keurige heggen van de Ligusterlaan, die stil en opgeruimd onder de inktzwarte hemel lag. Het was wel de allerlaatste straat waar je verbijsterende gebeurtenissen zou verwachten. Harry Potter draaide zich om in zijn dekentjes, maar werd niet wakker. Zijn kleine hand greep de brief beet en hij sliep verder, zonder te weten dat hij speciaal was, zonder te weten dat hij beroemd was, zonder te weten dat hij over een paar uur gewekt zou worden door het gekrijs van mevrouw Duffeling wanneer ze de voordeur opendeed om de lege melkflessen buiten te zetten en zonder te weten dat hij de komende weken aan één stuk door gepord en geknepen zou worden door zijn neef Dirk... hij kon niet weten dat er op dat moment, door het hele land, overal mensen in het geheim bijeenkwamen, die hun glazen hieven en zacht en vol ontzag zeiden: 'Op Harry Potter – de jongen die bleef leven!'